

De Alf die de Wereld zag

D. C. Verhagen



De Alf die de Wereld zag

Een verhaal uit Merdarik

D. C. Verhagen

Titel	De Alf die de Wereld zag
Auteur	D.C. Verhagen
ISBN	9789464376548
Drukwerk	Boekengilde, Enschede
Uitgegeven door	Boekengilde, Enschede

1^e druk: oktober 2022

© 2022, D.C. Verhagen, Hengelo (Ov.)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Opgedragen aan mevr. E. Westra-Lenselink

Voor u zullen de vogels altijd blijven fluiten

Voorvertelling

'Geen bloemen zonder zon en regen, Elzedive', zei het Alvervrouwtje tegen haar zusje, 'zoals moeder me altijd zei.' Ze zaten samen onder de dikke wilg te praten over de vogels die regelmatig bij ze in Wilgbeek kwamen. De ganzen in de beek staarden geboeid naar de Alfenkoek in Elzedives handen, en vanuit een boom keek een grote, grijze uil toe.

'Maar dat geldt toch helemaal niet hier!', opperde Elzedive. 'Voor de mussen en vinken is er in deze situatie niet eens een zonnige kant. De eksters en gaaien pakken bijna altijd alle kruimels van de kleinere vogels af als ik ze stukjes Alfenkoek voer. Ik gun ze allemaal kruimels – niet alleen de eksters en gaaien.'

'Maar ze zijn toch zeker een stuk groter en sneller, Elsje', zei Joselier.

De oudere Alf maakte vlechtjes met bloemen in de gouden lokjes van Elzedive, terwijl ze met een schuin oog haar andere broertje en zusje in de gaten hield, die tussen de schapen aan het rennen waren.

'Dat weet ik', verzuchtte Elzedive, 'maar dat zou toch niet moeten betekenen dat ze daarom meer mogen?'

'Dat is nou eenmaal hoe het werkt', antwoordde haar zus. 'Maar je kunt er altijd zelf nog iets aan doen.'

'Oh, ja? Wat dan?'

'De eksters en gaaien weggagen', zei Joselier plagerig en ze stak haar tong uit.

'Josje!', zei Elzedive en ze gaf haar zus een speelse duw. 'Wij jagen niemand weg hier.'

'Goed, goed', zei Joselier. 'Eet je koek nou maar op en voer de kruimels aan de ganzen, voordat zij nog komen klagen.'

De uil schudde zijn veren uit en vloog uit de boom. Met grote vleugelslagen klom hij steeds hoger en wendde hij noordwaarts. Hij vloog over de rivier waar de beek zich van afsplitste en na een poos gevlogen te hebben, veranderden de grasvelden onder hem in een duinlandschap, en uiteindelijk in een kustlijn en groezelig ogende zee. Hij vloog enkele cirkels over het strand, maar kon niet vinden wat hij zocht.

Elzedive was ondertussen nog met haar zus aan het praten terwijl ze de koekkruimels aan de ganzen voerden.

'Een ganzenbloem!', sprak de jongere Alf ineens uit. 'Wat dacht je daar dan van?'

'Sorry, wat?', vroeg Joselier verbaasd.

'Is een ganzenbloem niet een leuke plant om in op te bloeien later?'

Joselier begon te lachen. 'Och, Elzedive, ik ben net oud genoeg om een nieuwe plek voor mezelf te zoeken – ik heb toch nog lang niet nagedacht over een Levensplant.

Laat staan dat ik die kies aan de hand van het eerste beste idee dat in jouw hoofd opkomt tijdens het ganzen voeren.'

'Denk je dat onze Moeke het al snel wist?', vroeg Elzedive en ze keek naar de dikke treurwilg.

Joselier zuchtte. 'Weet ik niet, Elsje. Ik heb je toch al heel vaak gezegd dat ik me niet veel van onze ouders herinneren kan.'

'Ik weet het... ik ben gewoon zo nieuwsgierig! Maar ach, ik ben in elk geval blij dat ze nog steeds bij ons is', antwoordde Elzedive en ze legde haar hand op de wilgenstam.

‘Ik wil ook wel even van Ollie af, zodat ze jou naar boven kan brengen, hoor, Smiel’, zei Elzedive en ze zag een angstige blik verschijnen in de ogen van de Kobold.

‘Als er iets is wat ik erger vind dan klimmen, is het in m’n eentje klimmen op iets wat vervolgens zelf verder klimt. Mijn benen zijn toch al grotendeels bezweken onder de marteling van dit landschap – dan kan ik ze op z’n minst nog even verder laten lijden tot we bij de top zijn.’

‘Wat een gemopper weer’, zei Hème. ‘Als je een lift op de rug van een rijdier afwijst, ga dan ook niet zeuren dat je zelf moet lopen.’

Smiel deed haar mond open om iets te zeggen, maar Fantastje was haar al voor. ‘Als jullie nou allebei even stoppen met kibbelen, zul je zien dat er goed nieuws op komst is – kijk, daar is Turul al.’

De valk kwam over de bergpiek omlaag vliegen en boog zijn kop terwijl hij luidkeels kierde.

‘We zijn er’, zei de Dwerg vol ongeloof. Haar ogen werden groot en haar gezicht lichtte op. ‘Enkel deze berg over en we zijn er. In Azemyard.’

‘Eindelijk!’, klonk het uitgeputte gesteun van Smiel en ook Lohse, Fabel en Fantastje slaakten een zucht van opluchting.

‘Ollie, hoor je dat? Enkel de berg over’, zei Elzedive opgewekt, waarna het schaap vrolijk blaatte en de draf erin zette. Ze reden sneller dan voorheen en elke stap leek lichter te worden dan de vorige.

Al snel waren ze op de bergrug en keken ze over het nieuwe land uit. Het oogde eigenlijk hetzelfde als het land waar ze tot nu toe doorheen gereisd waren, maar leek aan de andere kant ook groener en rotsachtiger tegelijk.

‘Kijk, Ollie, is het niet prachtig?’

‘Oh nee, nóg meer bergen’, klonk het gejammer van Smiel na een poosje.

Elzedive keek op en zag ook de anderen eindelijk boven komen.

‘Wen er maar aan, Smieltje’, zei Lohse. ‘Dit land zit er vol mee. Misschien vind jij er ook wel een thuis!’

‘In een land vol bergen? Ik ga er dood voor ik er geleefd heb.’

‘Oh, wat een uitzicht!’, zei Fantastje verwonderd en ze keek met grote ogen om zich heen.

‘Het is inderdaad ontzettend mooi’, beaamde Fabel, die de egel op zijn schouder droeg.

‘Wat vind jij ervan, Hème?’, vroeg het diertje.

Hème tuurde rond en haar mond krulde op in een niet weg te vege lach. ‘Het land van mijn grootvader... alle verhalen over mijn voorouders en hun omgeving, wat zij hier opgebouwd hebben, hoe zij leven... alles komt hiervandaan. Ik kan niet wachten om meer van Azemyard te zien.’

Ze begon volledig te glunderen en pakte haar hinde bij de teugels om weer verder te lopen.

‘Ik snap je enthousiasme, Hème, maar misschien kunnen we beter eerst even rusten’, zei Fabel. ‘De bergtocht heeft aardig wat energie gekost.’

‘En hoe. Dat ei van je zuster zou er nu beter ingaan dan ooit’, kreunde Smiel en ze liet zich met een luide plof op de grond vallen.

Lohse zuchtte. 'Ik ga wel wat eetbaars zoeken voor de Kobold.'

'Ik kan wel met je meegaan als je wilt', piepte Smiel terwijl ze nog hijgend naar de lucht staarde. 'Ik... ik kom er zo... aan.'

'Ze is al weg, Smiel', zei Fantastje.

'Oh, wat vervelend nou', antwoordde Smiel. 'Dan moet ik tot mijn grote spijt maar op de grond blijven liggen om bij te komen.'

'Och, wat een zwaar leven heb je toch', zei Fantastje en ze rolde met haar ogen, waarna ze zich tot Hème richtte. 'Jij vermaakt je verder wel, of niet?'

'Sorry, wat zei je?', zei de Dwerg afwezig, het uitzicht nog steeds aanschouwend.

'Nee, niks bijzonders', antwoordde Fantastje en ze begon te lachen. 'Turul, vlieg je zo direct weer terug, of wil je ons nog een stuk door Azemyard leiden?'

De valk hield zijn kop scheef en draaide zich vervolgens om, zijn snavel gericht op het uitzicht achter hem.

'Je gaat nog mee? Oh, maar wat fijn om te horen!'

'Hier', zei Elzedive tegen de uitgeputte Smiel en ze overhandigde haar een Alfenkoek. 'Het is dan wel niet van dieren gemaakt, maar het zou je maag voor nu even moeten vullen. Ik heb nu niet genoeg tijd en kruiden om thee te maken, maar ik ga straks kruiden verzamelen zodat ik bij de volgende rust thee voor je kan zetten.'

'Eh, doe vooral niet te veel moeite', zei Smiel, die een vies gezicht trok bij het horen van het woord "thee". 'Gebruik die kruiden maar om een goed stuk konijn mee te lokken – of op smaak te brengen, zoals die Dwergeren en Mensen dat zo graag doen.'

'Is er veel te zien in dit land, Hème?', vroeg de egel aan de Dwerg.

'Van alles... de hoogste bergen, de diepste grotten, de zeldzaamste dieren en de mooiste liederen en verhalen. Er is zelfs een zee.'

'Een zee?', vroeg Fantastje enthousiast. 'Krijg ik meer dan één zee te zien!'

'Oh hemel, je bedoelt het grote water?', vroeg de egel vervolgens.

'Ja, egel', antwoordde Hème stralend. 'Ik bedoel inderdaad het grote water.'

'Dat zou ik wel willen zien', antwoordde het diertje vrolijk.

'Hème?', vroeg Elzedive zacht. 'Ik ga kruiden zoeken. De rest wil rusten, maar als je wil...?'

Hème lachte. 'Te voet. Trude is uitgeput.'

'Wat je maar wil', antwoordde Elzedive en de twee haastten zich naar beneden, direct op de voet gevolgd door een enthousiaste Ollie.

Sinds ze in Azemyard waren, was Hème constant in een vrolijke stemming; over het ei sprak ze niet eens meer. Ze deed niets anders dan fluiten, zingen en de verhalen van haar grootvader over Azemyard vertellen. Over het landschap en de historische figuren, bijzondere plekken en liederen, maar voornamelijk over de Oostelijke Bergen en de Dwergeren die daar woonden. Over hun magie, waarmee ze stenen en aarde konden bewerken door enkel met hun gereedschap te wuiven – waarop Smiel vroeg waarom de Dwergeren niet gewoon hun gereedschap gebruikten om in aarde te graven en stenen uit te hakken. Maar nee hoor, Hème bleef maar vertellen dat ze het maar eens moesten zien hoe fascinerend het was als de Dwergeren hun magie gebruikten om dit te doen.

‘Wat is een posadnik?’, vroeg Fantastje.

‘Laten we zeggen dat dat ongeveer is wat jullie een burgemeester noemen’, antwoordde Antov.

‘Wat is een burgemeester?’, vroeg Elzedeive.

‘Iemand die dingen bepaalt voor een stad of dorp’, zei Fabel.

‘Waarom heb je iemand nodig om dat te doen?’, vroeg Elzedeive. ‘Iedereen kan toch besluiten voor zichzelf maken?’

‘Hij zorgt er meer voor dat niemand verkeerde beslissingen neemt, Elzedeive’, legde Fantastje uit.

‘En wie bepaalt welke beslissingen verkeerd zijn?’

‘Oké, ik denk dat de antwoorden op dit soort vragen je niet vaak zullen bevalen, Klompvoetje’, zei Smiel en ze trok Elzedeive weg bij het gesprek. ‘Dat zijn dingen die je nooit echt zult begrijpen als je in een nestje in een boom slaapt. Laten wij ons maar over de dieren ontfermen, jij en ik.’

‘Sinds wanneer geef jij iets om dieren?’, mengde Lohse zich in het gesprek.

‘Sinds ik ermee kan voorkomen dat er eindeloze gesprekken gevoerd zullen worden over onderwerpen die nooit iets anders dan ruzie opleveren.’

‘Grootvader’, ging Hème haar gesprek met Antov verder, ‘ik ben bang dat ik niet bij jullie hoor. Ik kom niet uit de Bergen, kan geen magie gebruiken en ben opgevoed met hele andere normen en waarden. Mijn volk maakt dan misschien niet zoveel kleren meer, maar we leven nog steeds volgens de cultuur die we vroeger hadden.’ Antov begon te grinniken. ‘Och, mijn lieve Hème. Moyta pralmia myashka! Je hoeft je geen zorgen te maken over waar je vandaan komt, wat je kan of niet kan, of hoe je grootgebracht bent. Zolang je voelt dat je bij iemand thuis hoort en je laat dat aan diegene zien, kan je overal een plek vinden om te blijven.’

‘En als de ander dat niet accepteert?’

‘Als de ander dat niet accepteert, is het ook geen plek waar je zou moeten willen blijven’, antwoordde Antov en hij legde zijn hand op de schouder van Hème. ‘Maar ik beloof je dat je, zolang je hier bent, daar hier geen zorgen over hoeft te maken.’

‘We naderen de helling’, riep de voorste Dwerg naar achteren. ‘Maak je klaar voor wat zwaardere stappen.’

En hij had gelijk; de rest van de tocht verliep een stuk trager omdat het lopen alsmear lastiger werd. Slechts een enkele keer liep het pad een poosje recht, maar al snel moesten ze een volgende helling oplopen. Zelfs Ollie leek er enkele keren moeite mee te hebben.

‘De tunnel loopt nog veel verder door, maar nog eventjes en we naderen een punt waar we eruit kunnen’, zei Antov na wat een eeuwigheid leek te duren. ‘Dat is de uitgang die uitkomt in ons dorp.’

Een gevoel van opluchting ging door de tunnel en Smiel liet zich op de grond vallen.

‘Die laatste meters eis ik gesleept te worden’, zei ze uitgeput.

‘Ik tel de dagen af dat jij de groep verlaat omdat je de reis te zwaar en ellendig vindt’, zei Lohse tegen de Kobold. ‘Je bent in elk geval al langer gebleven dan ik verwachtte.’

‘Geloof me, het is ook langer dan dat ik zelf verwachtte’, antwoordde Smiel zonder

haar gezicht van de grond te tillen.

Enkele momenten later riep de voorste Dwerg iedereen een halt toe. 'Hier links moeten we zijn', zei hij en hij pakte zijn pikhouweel. Een tweede Dwerg deed hetzelfde en weer staken ze hun gereedschap in de stenen muur naast hen. Na twee keer draaien, ging de muur weer open en in plaats van de donkere tunnel waar ze nu zo lang doorheen gelopen hadden, zagen ze een prachtige groene weide, met een kronkelend grindpad en prachtig uitzicht op de rest van de Bergen.

'We zijn er', zei Antov trots. 'Dit is ons thuis.'

Elzedive keek haar ogen uit; geen van de plekken die ze in haar tocht bezocht had, kwam ook maar in de buurt van wat ze nu aanschouwde – kleine, stenen huisjes stonden verspreid tussen een rotsachtig, maar toch met gras en struiken bedekt gebied. Echter, deze leken niet opgebouwd te zijn uit op elkaar gezette stenen zoals de huisjes die de Langjas-Dwergen hadden in Mirdiott, maar ze leken geheel uit pure rots te bestaan, als kleine bergjes met grotingangen die als deuropening fungeerden. Tussen de kleine gebouwtjes liepen mannen en vrouwen die net zo klein waren als de vrienden van Antov. De vrouwen hadden veel ringen om hun vingers of hielden herdersstokken vast. De mannen hadden daarentegen allemaal een hamer of pikhouweel in hun gesp; de meeste van hen hadden witte overhemden aan met zwarte hesjes, maar enkelen van hen leken ook rechtstreeks uit een vuilput te komen, zo besmeurd en groezelig als ze waren.

Nee, ze leken in niks op de Dwergen die ze in Mirdiott had gezien. Ze waren dan misschien wel van hetzelfde ras, maar ze waren allemaal een stuk donkerder en gespierder. Het waren er ook zo veel; misschien waren ze met nog wel meer dan de grote groep Manók. Al gedroegen ze zich volkomen anders: in plaats van met z'n allen de nieuwkomers in de gaten te houden, sloegen ze niet echt acht op ze. Ze bleven gewoon rustig rondlopen met hun handen op de rug, en begroetten de groep zodra ze langsliepen.

'Dit is niet wat ik verwacht had te zien', zei Fabel. 'Volgens mijn vader waren jullie toch een mijnwerkersvolk?'

Antov begon te lachen. 'Wat had je dan wél verwacht, knul? Dat we allemaal in grotten wonen en niks anders doen dan hakken en graven? Dat we hier goed zijn in mijnwerken, komt door onze magie en de omgeving waar we wonen – die overigens eeuwen geleden ontdekt is door onze voorouders, die toen nog niet eens magie bezáten. Maar dat houdt niet in dat we allemaal alleen maar mijnwerkers zijn; we hebben ook wijntelers, kunstenaars, dierenhouders en zoveel meer. Sommigen hier kúnnen niet eens goed mijnwerken. Vergelijk het een beetje met het beeld dat velen hebben over Mensen in Mirdiott; goede koopmannen en zakenlui en altijd erg beleefd. Maar in jullie dorp loopt toch ook zeker niet iedereen in dure kleding elkaar hoffelijk te begroeten?'

'Nee, u hebt ook gelijk', antwoordde Fabel. 'Maar ik heb enkel verhalen om mijn meningen mee te vormen – en de drie zinnen die Smiel eens in de zoveel tijd uitkraamt', vervolgde hij, waarna er een 'graag gedaan' van achter hem klonk. 'De Dwergen in ons land bijvoorbeeld, worden helaas nog steeds vaak afgeschilderd als

gluiperige dieven, terwijl jullie een heel beschaafde groep kleermakers zijn', zei hij meer tegen Hème dan tegen Antov.

Hème keek om zich heen en leek niet echt acht te slaan op Fabels opmerking. 'Nou ja, ach. Kleermakers zijn we ook al niet echt meer.'

'Maar wat vind jij dan, Hème?', vroeg Antov glunderend aan zijn kleindochter. 'Wat vind jij nou van de plek waar we vandaan komen? Wel een beetje wat je verwacht had?'

'Het is lastig te omschrijven... het zo anders dan in Mirdiott', antwoordde ze, nog steeds verbluft om zich heen kijkend naar wat er allemaal te zien was. 'Maar dan wel weer precies hoe u het in uw verhalen omschreven had.'

'Ja, ik denk dat de Dwergenstammen niet echt meer met elkaar te vergelijken zijn. Bovendien leven wij hier in volledige vrijheid, en niet meer in onzekerheid en angst', voegde hij er treurig aan toe. 'Met hoevelen zijn jullie nog?'

'Drie gezinnen', antwoordde Hème. 'Maar één gezin heeft geen kinderen en de anderen hebben allemaal jongens gekregen.'

Antov knikte peinzend. 'Immens treurig. Waren ze nou maar met me meegegaan toen ze de kans kregen. Of met jou.'

'Ze zeggen zich nooit thuis te kunnen voelen hier', antwoordde Hème. 'Andere Dwergen, geen magie...'

'Het is beter dan in ballingschap te moeten leven.'

'Grootvader, u en ik hadden misschien geluk, maar we weten allebei maar al te goed dat vertrekken uit Mirdiott nog vele malen gevaarlijker kan zijn dan er te blijven. De reis valt niet mee, en anders dan wij, hebben zij er geen familie wonen die ze hier opwacht.'

Antov slikte even en keek de andere kant op.

'Antov! Heyo! Daar ben je dan eindelijk weer!', werd er plots geroepen.

De groep keek op en een dikke Dwerg met grote snor, een ring om elke vinger en een opvallend sierlijke ketting, kwam enthousiast aangelopen.

'Melvi!', riep Antov vrolijk tegen de Dwerg. 'Wat doe jij uit je torentje?'

'Ik kijk de hele week dagelijks uit of jij eindelijk een keer aan komt lopen met je kleindochter. Is dit d'r?', vroeg hij en hij pakte Hèmes hand en boog voorover.

'Brehèmelda, dochter van Janov, kleindochter van Antov. Mijn naam is Milechav, de *posadnik* van dit kleine dorpje. Welkom thuis!'

'Eh, dank u', zei Hème een beetje overdonderd. 'Wacht, eh, zei u nu "thuis"?''

'Natuurlijk! Iedereen met een achtergrond in de Oostelijke Bergen is zonder vraag of weerwoord weer welkom om hier thuis te komen.'

'Wel, eh, bedankt!', zei Hème.

'Meneer de, eh, posnadik? Podasnik?', vroeg Smiel. 'Hoe staan jullie hier tegenover het eten van alle dieren die ik kan vinden en verteren? Zie, we hebben namelijk een lange wandeling achter de rug en-'

'Smiel! Gedraag je', corrigeerde Fantastje de Kobold. 'We zijn hier te gast.'

'Wat? Ik heb honger.'

'We zijn hier niet onder Kobolden; men heeft andere regels en gebruiken hier.'

'Ja, daarom vraag ik er toch naar?'

Elzedive en Fabel knikten opgewekt.

‘Geweldig! Dan zeg ik voor nu: geniet van uw feestmaal.’

Na een goede nachtrust te hebben gehad, stond Elzedive op tijd op om zoveel mogelijk van de Dag van de Draak mee te maken. Het dorp was prachtig versierd met vlaggen en lampionnen in de vorm van draken, vlammen en zonnen; straatartiesten jongleerden of goochelden met magisch vuur en aan het eind van de middag begon men met het aansteken van vuurpijlen.

Nu zag ze ook hoeveel verschillende volkeren hier rondliepen; Mensen die nog donkerder waren dan de prins en zijn soldaten, vrouwen bedekt met de prachtigste doeken en gewaden, mannen met grote tulbanden op, maar ook figuren die helemaal geen Mensen waren, zoals opmerkelijk ogende mannen en vrouwen met geitenpoten en hoorns, of goudbruin gekleurde mannen en vrouwen met vogelpoten. Ze zag zelfs een mannetje dat net zo groot was als een Alf, maar dan met een vreemde muts, puntoren en opvallend grote voeten. Ze keek haar ogen uit, werd vrolijk van de uitbundige sfeer, en genoot van de gemengde geuren van een zoute zeewind, kruidige hapjes en vele zoete gebakjes en snoepgoed.

Fabel sprak met meerdere verkopers om zo verhalen uit de streek te horen. De meesten zeiden hem opvallend genoeg dat hij dan beter naar een park, moestuin, gebedshuis of simpelweg langs woonhuizen kon gaan om daar met hun ouders en grootouders te spreken; zij zaten vaak buiten voor hun deur te genieten van alle gebeurtenissen in de stad en stonden er graag voor open om oude verhalen vertellen. Het duurde dan ook niet lang voordat Fabel aan zijn speurtocht naar deze oudere verhalenvertellers begon.

Zelfs Fantastje genoot intens van deze feestdag. Hoewel ze nog een knoop in haar maag voelde vanwege het afscheid dat ze zeer binnenkort zou moeten nemen, was ze gefascineerd door alles wat de Dag van de Draak te bieden had.

Toen ze samen met Lohse en de egel rondliep, kwamen ze allerlei prachtige drakenversieringen tegen. Er was zelfs een tentoonstelling van een drakenverzorger die enkele jonge exemplaren liet zien – al haakten Lohse en de egel snel af toen deze hongerig hun kant opkeken. Het duurde dan ook niet lang voor het tweetal naast Elzedive stond om naar het vreemde fenomeen genaamd “vuurwerk” te kijken, al was dit voor de gevoelige oren van Lohse ook niet bepaald een pretje.

Smiel was echter in een minder goede feeststemming; ze sjokte in haar eentje door de straten en genoot nergens echt van. Ze wilde dat de dag snel zou eindigen, maar zag tegelijkertijd ook op tegen de volgende morgen. Het vuurwerk en vele gepraat om haar heen deden pijn aan haar oren en ze ergerde zich verschrikkelijk aan de vele personen die om haar heen liepen en in de weg stonden.

Gedurende de hele dag keek ze steeds weer naar de lucht om te zien of de dag al ten einde kwam en na wat een eeuwigheid leek te duren, begon de lucht dan eindelijk roziger te kleuren door de naderende schemering.

Zodra ze de zon ook steeds dichterbij de horizon zag kruipen, besloot ze om naar de pier te gaan. Maar toen ze daar eenmaal aankwam, zag ze tot haar verbazing dat Fantastje er al zat.

begon zachtjes en liefkozend te bijten in haar nek, wat haar een heerlijk gevoel gaf van vertrouwen en ontspanning.

Ze sloot haar ogen en begon te spinnen, maar dit lukte niet. Weer voelde ze zich angstig, en kreeg ze geen lucht, tot ze weer de zachte beetjes in haar nek voelde. Haar ogen sloten zich weer, en ze voelde haar hoofd leeg worden.

'Lohse', klonk een zachte vrouwenstem na een poosje. Het was bekend geluid, maar ze wist niet waarvan. 'Lohse, heb je lekker geslapen?', klonk de stem weer.

Lohse knikte.

'Goed zo. Wil je verder slapen?'

Lohse knikte.

'Welterusten, Lohse.'

'Egel!', riep Lohse ineens toen ze wakker schrok. Ze wist niet hoe lang ze geslapen had en waar ze was, maar ze moest de egel zien. 'Waar is de egel?'

'Rustig, Lohse', klonk de vrouwenstem weer. 'Ontspan.'

Lohse sloot haar ogen weer en probeerde haar lichaam te ontspannen.

'Kruip uit deze huid, lieve Lohse', zei de stem zachtjes, 'en ontwaak als wie je bent.'

'Jij hebt mij in slaap gebracht', zei Lohse.

'Dat klopt', zei de stem. 'Heb je lekker geslapen?'

Lohse knikte. 'Ik wil niet meer wakker worden.'

'Hoe voel je je, Lohse?'

'Uitgerust', antwoordde Lohse. 'Maar toch weer niet.'

'Je vroeg naar de egel. Weet je wie de egel is?'

'We zijn bevriend', zei Lohse. 'Ik maak me zorgen... het is nog maar een kind.'

'De egel is in orde', antwoordde de stem. 'Wat weet je nog van deze egel?'

Lohse dacht na. 'Weet ik niet...'

'Wat weet je nog van jezelf?'

'Weet ik ook niet...'

'Lohse?'

'Ja?'

'Als je mocht kiezen waar je wakker wordt, waar zou je dan wakker willen worden?'

'In een bos', antwoordde Lohse.

'En als er twee bossen zijn; eentje met Mensen en eentje met dieren, welk bos kies je dan?'

'Die met de egel', zei Lohse. 'En met... nog iemand...'

'Met wie dan nog meer?'

Lohse probeerde in haar hoofd te graven. 'Weet ik niet meer...'

'Wat heb je gedaan voor het slapen, Lohse?'

Lohse voelde een brede lach op haar gezicht verschijnen. 'Ik was met de egel aan het praten', antwoordde ze.

'En wat zei de egel dan?'

Lohse fronste. 'Dat ik mee mocht... mee mocht naar...'

Haar ogen schoten open. 'Elzédive', zei ze plots. 'Elzédive. Fabel. Fantastje.' Ze

kwam overeind en voelde iets warm van haar schouders glijden. 'Hème. En Smiel.

Ik was met Smiel.'

‘Smiel! Heeft Turul jullie gevonden?’ riep Elzedive van de grond. ‘Ik ben zo blij jullie te zien!’

‘Ja, die ellendeling stoorde ons net tijdens een optreden. Maar nu ik zo kijk, geloof ik wel dat we als geroepen komen.’

‘Je moest eens weten’, zei Elzedive en Hème keek naar hoe de Fee tientallen Mensen omblied en de vogel iedereen aanviel met zijn klauwen, terwijl de man met grote voeten van zijn rug afsprong, Mensen omver trapte en vervolgens weer door de vogel meegenomen werd de lucht in.

‘Hème, blij schieten’, zei Fabel. ‘Met onze luchtsteun beginnen ze langzaam af te druipen.’

Fabel had gelijk en na een flink aantal rake klappen, stopten de Mensen van beide landen met vuren en trokken ze tijdelijk weg.

‘Ik denk niet dat dit staakt-het-vuren lang stand zal houden’, zei de prins. ‘Ze zijn nog steeds in de meerderheid en ik denk dat ze weer terugkomen zodra ze een oplossing hebben om de muur omver te krijgen.’

‘En wat moeten wij tot die tijd?’, zei Hème. ‘Meer manschappen inschakelen?’

‘Ik kan een bericht sturen naar mijn soldaten’, zei de prins, ‘het kamp is niet heel ver hiervandaan en ze zijn met genoeg man om een goede weerstand te bieden.’

‘Nee’, zei Elzedive ernstig. ‘Als er nog meer soldaten komen van weer een ander land, dan is het al zo goed als oorlog. Alles is al uit de hand gelopen en ik wil niet dat het erger wordt.’

‘Nou, ik weet niet precies wat er aan de hand is’, zei Smiel, ‘maar iets zegt me dat je het juist alleen maar erger maakt als je die soldaten niet laat komen. Erger voor ons, welteverstaan.’

‘Nee, sorry’, zei Elzedive nogmaals. ‘Hoe blij ik ook ben dat jullie hier zijn en me helpen, denk ik dat het erbij halen van een derde leger de dingen erger zal maken op langere termijn.’

‘Misschien heb je wel gelijk’, zei de prins. ‘Het zal gezien worden als een aanval van Figonara, over een stuk grond dat ze net hebben afgestaan nog wel.’

‘Goed. Maar wat is je meesterplan om hier uit te komen dan wel, als ik vragen mag?’, zei Smiel.

Elzedive dacht na en keek naar de wilg. ‘Wachten’, zei ze en ze ging zitten. ‘Het is dat, of jullie stoppen dit alles door mij aan een van die kapiteins over te dragen op voorwaarde niet meer verder te zullen vechten.’

‘Dan is wachten wat we zullen doen’, zei Fabel en ook hij ging zitten. Smiel, Hème en de prins keken elkaar aan, waarna zij hetzelfde deden, gevolgd door Antov, Byreas, Rafare en Stormvleugel. Turul landde naast de Alf en alle Dwergeren lieten hun gereedschap nu ook zakken en volgden hun voorbeeld.

‘Fijn’, zei Smiel gepikeerd. ‘Maar kan je me dan nu alsjeblieft vertellen wat er in godesnaam aan de hand is hier?’

Na een dag in spanning afwachten, besloten twee Meerminnen om hun post te verlaten om verderop in de rivier naar eten voor iedereen te zoeken. Veel eerder dan verwacht, kwamen ze terug met slecht nieuws.